



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce **J. R.**, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích č. j. 52 Cad 28/2006 – 14 ze dne 30. 5. 2006,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích č. j. 52 Cad 28/2006 – 14, ze dne 30. 5. 2006 **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaná se včas podanou kasační stížností domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích, jímž bylo zrušeno její rozhodnutí ze dne 27. 12. 2005. Česká správa sociálního zabezpečení jím zamítla žádost žalobce o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 40 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění v platném znění (dále jen „zákon č. 155/1995 Sb.“).

Krajský soud dospěl při svém přezkumu k závěru, že odůvodnění napadeného správního rozhodnutí není dostatečné. Z jeho výroku sice nepochybně vyplývá, že žalobci byla zamítnuta žádost o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek § 40 zákona č. 155/1995 Sb., z odůvodnění však nelze zjistit, pro které konkrétní podmínky uvedené v citovaném ustanovení se tak stalo. V § 40 zákona č. 155/1995 Sb. totiž není uvedena pouze jedna potřebná doba pojištění pro nárok na plný invalidní důchod, která je vedle získání plné invalidity další zákonnou podmínkou pro nárok na plný invalidní důchod podle § 28 odst. 1 písm. a) a § 40 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. Ze správního spisu soud zjistil, že napadené

rozhodnutí obsahuje pouze následující odůvodnění: „dol. 84 (Chrudimi; 25. 10. 2005; plně, § 39 odst. 1 písm. a) zák. č. 155/1995 Sb.; od 4. 10. 2005; nad 28; 5; 4. 10. 1995 do 3. 10. 2005; 1 a 362)“. Dále odůvodnění obsahuje údaje „dol. 7, dol. 22 (přeškrtnuto) a dol. 37“. Z pouhé citace uvedeného odůvodnění je podle soudu zřejmé, že žalovaná nedostala svým povinnostem uvést dostatek skutkových i právních důvodů v odůvodnění svého rozhodnutí, neboť z něj nelze seznat, kterou konkrétní dobu pojištění z dob uvedených v § 40 odst. 1 písm. a) až f) zákona č. 155/1995 Sb. měla žalovaná na mysli. Na výše popsaném pak dle názoru krajského soudu nic nemění ani skutečnost, že žalovaná ve svém vyjádření k žalobě doplnila toto odůvodnění svým komentářem, protože soud přezkouvává pouze napadené rozhodnutí v jeho zákonné formě, nikoliv až doplněné výše uvedeným způsobem. Protože výrok napadeného usnesení není dle názoru soudu opřen o dostatek skutkových a právních důvodů, je toto rozhodnutí nepřezkoumatelné ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a soud je proto *ex officio* bez nařízení jednání zrušil.

Rozsudek krajského soudu napadla žalovaná (dále též „stěžovatelka“) kasační stížností. Zde uvedla, že žalobce podal žádost o soudní přezkum rozhodnutí u stěžovatelky dne 9. 3. 2005, a to pouze v jednom vyhotovení a bez připojení napadeného rozhodnutí. Takto uplatněnou žalobu postoupila žalovaná se svým vyjádřením a správním spisem Krajskému soudu v Hradci Králové, pobočce v Pardubicích. Ve správním spise byl založen koncept napadeného rozhodnutí. Soud pak založil svůj rozsudek pouze na přezkumu uvedeného konceptu správního rozhodnutí založeného ve správním spise, aniž by si od účastníka řízení vyžádal originál nebo opis originálu, jehož předložení mu ukládá ust. § 71 odst. 2 s. ř. s., případně si vyžádal stejnopis rozhodnutí od stěžovatelky (v případě, že by jej žalobce nepředložil ani dodatečně na výzvu soudu). „Rozhodnutí“ založené ve správním spisu je pouze pracovní zjednodušenou verzí a zkratkovitá podoba jeho odůvodnění proto neodpovídá originálu. Krajský soud tak podle názoru stěžovatelky rozhodl na základě nedostatečného skutkového zjištění a z toho vyplývajícího nesprávného právního posouzení věci. Stěžovatelka proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal rozsudek krajského soudu v rozsahu uplatněných stížných bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Ze soudního a správního spisu přitom zjistil tyto rozhodné skutečnosti:

Přípisem ze dne 30. 3. 2006 vyzval krajský soud žalobce, aby ve lhůtě pěti dnů od jeho doručení předložil stejnopis napadeného rozhodnutí. Výzva byla žalobci doručena dne 3. 4. 2006. Žalobce na ni nijak nereagoval.

Dne 10. 5. 2006 vyzval krajský soud účastníky, aby do dvou týdnů od doručení výzvy sdělili soudu, zda souhlasí, aby o věci samé rozhodl bez jednání, včetně poučení o fiktivní jejich souhlasu v případě, že tak neučiní. Přípisem z téhož dne soud poučil účastníky řízení o možnosti vznést námitku podjatosti. Tyto listiny byly soudem vypraveny dne 10. 5. 2006. Přípisem datovaným dne 12. 5. 2006, doručeným krajskému soudu dne 16. 5. 2006 sdělila žalovaná krajskému soudu, že na nařízení jednání trvá. Dne 30. 5. 2006 krajský soud napadené správní rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil.

Dne 7. 6. 2006 vložila žalovaná do správního spisu stejnopis správního rozhodnutí.

O uplatněné námitce stěžovatelky uvažil Nejvyšší správní soud takto:

Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že stěžovatelka vytýká krajskému soudu vadu řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Spatřuje ji v tom, že krajský soud rozhodl pouze na základě konceptu jejího rozhodnutí založeného ve správním spisu, aniž by měl přitom k dispozici jeho originál. Uvedený důvod kasační stížnosti shledal Nejvyšší správní soud oprávněným.

Nepřiložil-li žalobce k žalobě originál napadaného správního rozhodnutí, případně jeho opis, bylo na místě jej vyzvat k jeho doplnění (§ 37 odst. 5 s. ř. s.) a současně žalobce poučit o následcích nevyhovění této výzvě. Pokud by žalobce výzvy neuposlechl a v řízení by nebylo možné pro tento nedostatek pokračovat, bylo by na místě žalobu odmítnout podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V daném případě krajský soud sice žalobce k doložení originálu rozhodnutí vyzval, nepoučil jej však již ve výše uvedeném smyslu. Následně pak rozhodl pouze na základě pracovní verze rozhodnutí žalované založené ve spisu, kterou vzal za originál. Takový postup soudu nelze považovat za správný, neboť zde bylo rozhodováno bez znalosti samotného předmětu přezkumu, tj. obsahu správního rozhodnutí v podobě, v jaké bylo doručeno účastníku řízení. Námitka žalované, podle níž soud rozhodoval na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, je proto opodstatněná a je tak na místě uzavřít, že řízení před krajským soudem je zatíženo vadou, která měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V něm soud vyzve žalobce k předložení originálu správního rozhodnutí, tak aby jej mohl porovnat se stejnopisem dodatečně do spisu doloženým žalovanou, a řádně žalobce poučí o následcích neuposlechnutí této výzvy. Podle okolností pak učiní příslušné další procesní kroky. Názorem vysloveným v tomto rozsudku je krajský soud vázán (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). V dalším řízení rozhodne současně i o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. května 2007

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

